

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

Εκδιδόμενη ἀπὸ τῆς ἐξουσίας

Ἐτησία συνδρομὴ Δραχ. 12
προπληρωτέα ἐνταῦθα κατὰ τριμηνίαν.

Τιμὴ καταχωρίσεως, διατριβῶν, καὶ δικαστικῶν πράξεων
ἐν γένει, δι' ἕκαστον στίχον λ. 60 πληρωτέα ἐνταῦθα.

«Ὁμονοούντων ἀδελφῶν συμβίωσις παντὸς τείχους ἰσχυροτέρα».

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ καὶ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠ. ΜΟΥΡΜΟΥΡΑΣ.

Ἐκδότης καὶ Συνθέτης Π. ΚΟΝΤΟΓΟΥΡΗΣ.

Τὸ Μνημόσυνο.

Κατὰ τὴν παρελθούσαν τρίτην 7 ὀδεύοντο; περὶ ὧραν 7 1/2 π. μ. ἐψάλη ἱερὸν μνημόσυνον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Παντοκράτορος ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ προκοιμηθέντος ἀειμνήστου ἡμετέρου Ἐθνικοῦ Ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου. Παρῆσαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τὰ εὖο τέκνα τοῦ ἀειμνήστου, ὁ ἀξιότιμος κύριος Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας, καὶ σύμπας ὁ λαὸς μετὰ τῆς ἐπιτοπίου Διοικητικῆς Ἀρχῆς, ὑπαλληλίας τε καὶ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ξένων δυνάμεων. Διαρκούσης τῆς ἱερᾶς λειτουργίας ὁ ἱερεὺς κύριος Κόφφερ προσέφερε στέφανον ἐν μεροῦς τῶν Ἡπειρωτῶν ἐπὶ τοῦ τύμβου τοῦ ἀποβιώσαντος ἀειμνήστου Ἐθνικοῦ Ποιητοῦ, κατόπιν ὁ ἀξιότιμος ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ κύριος Μπούλιτος ἀπήγγειλεν ὀλίγας λέξεις ἐκφράσας τὴν ἐκ βίθους καρδίας συγχίνησιν ἐκ μεροῦς αὐτοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἡμετέρου Ἐθνικοῦ Ποιητοῦ. Εἶτα ὁ ἡμέτερος συμπολίτης ἀξιότιμος κύριος Ἀγγελοῦ Καλκάνης ἀπήγγειλεν ἐπιτυχῶς προοίμιον ἐν τῷ πεζῷ καὶ κατόπιν ἔμμετρον ποιητικὸν παραστήσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ ἐξυμνήσας τὸν ἔξοχον Ἐθνικὸν Ποιητὴν, ἐπιχειρήματ λαβῶν τὰ ἀθάνατα αὐτοῦ ἔργα, ἅτινα ἐκ διαλειμμάτων ἀνέφερεν οὕτω ἐπιτυχῶς ἐν τῇ ὑψῆ τοῦ λόγου, ὥστε θερμὰ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀχροατῶν, δι' ὃ ὁ κύριος Ἀγγελοῦ Καλκάνης εἶναι ἀξιότιμος παντὸς ἐταίμου, ἐπιτυχῶν ὡς καλὸς ζωγράφος τὰ κατάλληλα καὶ ζωηρὰ χρώματα ὡς πρὸς τὸ αἰσθητικόν, συγχινήσας ἅπαντας ζωηρῶς Μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας ἐν τῷ κοιμητηρίῳ ψαλμῶν τοῦ μνημοσίου παρὰ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ὁ Θεοφάνης Ἱερ. Μετλήσιμος εἶπε τὰ τῶν τετραμμένων νεκρῶν λόγιων, καὶ οὕτω ἐτελείωσεν ἡ τοῦ μνημοσίου τελετὴ. Ἄπαντα δὲ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ ἐν γένει ἡ πόλις ἅπασα ἐπένησεν ὅλην τὴν ἡμέραν. Αἰωνία ἡ μνήμη σου αἰοῖδιμε καὶ ἀειμνήστῃ Ἐθνικῆ Ποιητά!

Ὀλίγαι λέξεις

Ἐπὶ τοῦ τάφου

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

ὑπὸ Ν. Σ. μὴ ἀπαγγελεῖσθαι.

Ὡ ἱερὰ σκιά τοῦ προσφιλοῦς Ποιητοῦ, τοῦ ἀγνοῦ πατριώτου, φανοῦ πρὸς με εὐμενῆς, ἵνα ράϊω ἐπὶ τοῦ τάφου σου ὀλίγα ἀνθηξῆρὰ καὶ ἄοσμα, μολονότι ἀρροσῆρὴ διότι τὸ αἰεθαλὲς δένδρον, τὸ ριζὸν τὸ εὐσμον, ὁ κεκαλυμμένος ἐνταῦθα πολύτιμος λίθος, ὁ ἀπαστράπτων διὰ τῶν ἀκτίνων του ἐκ τοῦ βάθους τοῦ τάφου τούτου, δὲν ἔχει ἀνάγκην τοιαύτου κόσμου.

Σὺ, ἀξιάγαστε Ἀριστότελες, ὅστις διὰ τε τοῦ λόγου καὶ ἔργου ἐθέρινας καὶ ἀνεζωπύρησας τὸν πρὸς τὴν Πατρίδα ἔρωτα· Σὺ ὅστις στοργὴν ἀπαράμιλλον ἀνέπτυξας διὰ τὴν γενέτειρην γῆν, ὅσην πρὸς τὰ ἰδιά σου τέκνα, καὶ ὑπερέστης αὐτὴν πολυτρόπως, οὐδέποτε ἀποσπασθεὶς αὐτῆς· Σὺ ὅστις ἐπόησας συνδιὰλεξιν καὶ διεκράτησας τοιαύτην μετὰ τῶν ἀθανάτων ἡρώων τῆς νέας Ἑλλάδος· ἀνηρπᾶσθης ἀκρίτως ἐν κρίσει ἑθνικῆ ὥρα, καὶ ἀπῆκες ἡμᾶς ἐν πλήρει ἀπομονώσει, ἐκραγεῖσας ἐκ τῶν πολλῶν συγχινήσεων τῆς μεγάλῃς καὶ εὐγενοῦς καρδίας σου.

Ἐπῆλθε γεμῶν, ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη, ἡ ζοφώδης ἀτμοσφαιρὰ δὲν ἐγγυᾶται τὴν ἐμφάνειν αὐτοῦ ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Σὺ, ὁ λέων τὴν καρδίαν, ὁ ὑψιπέτης ἀστὴρ τὴν φαντασίαν, ἡ καλλικέλαδος ἀηδὼν τὴν ἁρμονίαν, ὁ ἐνόμιον τὰς τρεῖς ταύτας διαφόρους φύσεις ἐν μιᾷ, τοῦς πάντας ἐνεθέρισες, τοῦ πάντας ἀνύψωνες, τοῦς πάντας ἐτερεπες· τοιαύτη, δε οὕτως τῆς πολυτιμῆς ὑπαρξείας σου, ἡ ἀσπληρωτὸν κενὸν ἦδη ἡμῶν εὐκοπέσει.

Ρῆγαι, Πρωτόγυρῶ, Μάκκοι, Βῆσσαροι, Κασοῦτικοι, Μιασούλαι, Σολομοῖ, Βῆρωνες, καὶ λοιποὶ, καὶ σὺ, ὦ Ἀριστότελες, μεθ' ὧν

ΙΑΚΩΒΑΚΕΙΟΥ
ΑΙΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΥΡΕΛΛΕΣ ΕΞΕΥΡΩΝ

εὐρίσκεσαι ἤδη ἐν χορῷ εἰς τὰς μακαρίας ἐκείνας Μονὰς, εὐχόμε-
τε ἡμῖν καὶ ἐπιπέρατε διὰ τῆς μνήμης καὶ τῶν ἀγίων Ὑμῶν
πραξέων ἵνα φησόμενοι ἀντάξιοι τοιούτων πατέρων, καὶ ἐκπεποιθώ-
σμεν τὸ ἔργον ὅπερ, κικῆ μοῖρα, ἀρήσατε εἰς ἡμᾶς ἀπελειώτων.

Ἔσο δὲ βέβαιος, σίβαστέ Ἀριστότελες, ὅτι τὸ μνημεῖον τὸ
ὁποῖον ἴσως ἡ Πικρία ἀνεγείρει ὑπὲρ Σοῦ ἐν τῷ στενῷ τούτῳ χώ-
ρῳ, ἔσεται μὴδὲν, παραβαλλόμενον πρὸς τὸ ἀνεξίτηλον μνημεῖον
τῆς δόξης, ὅπερ σὺ αὐτὸς ἐξάνειρας εἰς πᾶσαν ἑλληνικὴν πόλιν,
εἰς πᾶσαν ἑλληνικὴν καρδίαν.

Τὰ δάκρυα καὶ τὰ πένθη διὰ τὴν ἀπόλειπν σου, ὧν ἐγένετο
κοινωνὸς σύμπας ὁ ἑλληνισμὸς, καὶ ἰδίως διετραχιάθησαν ἐκ μέ-
ρου τῶν συμπολιτῶν σου, ἱκανὰ εἰσὶν ἵνα μαλαξῶσι τὴν θαυραλ-
γοῦσαν καρδίαν τῶν συγγενῶν σοῦ. Ἔστυσαν ὁ ἀποτιθέμενος φό-
ρος τῆς πρὸς Σε εὐγνωστότητος μας, ἢ καὶ ἀποτιθείσης, ἡ εὐεργε-
σία ὑρίσκαται, καὶ τὸν εὐεργέτην ὁ εὐεργετηθεὶς δὲν λητμονεῖ.

**ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟῦ ΠΟΙΗΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΟΥ ΒΑΛΔΩΡΙΤΟΥ**

Πάγ' ὁ χειμῶνας ἔφυγεν ἤλθε τὸ καλοκαῖρι
ἄκου ἀδένδρα πῶς κλαίουσιν τ' ἀηδόνια ταιρι ταιρι.

Κ' ἐνῶ εἰ κάμπ' ἐσρώληκαν μὲ ρόδα καὶ μὲ ἄνθη
ἐν ἀηδονάκ' ἀνέλπιστα ἀκαίρως φεῦ! ἐχάθη.

Δένδρα τὰ φτεροῦ γιγατοῦ ποτὲ τὴν εὐμορρίχτου
μόνον γλυκὰ μ' ἐμάγευε ἡ λυγρὰ γαλιά του.

Ἦ ἐφαίνεται ὅτι ἤρχετο ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα
τόσον γλυκὰ κελάδουνε, πῶς τὸ θυμοῦ μ' ἀκόμα.

Ἀπ' ἀκρ' εἰς ἀκρ' ἠκούετ' ὁ ἀγγελικός του ἦχος
πόσας καρδίας ποῦ πλάτυνε κάλει του θεῖος σῆχος.

Σ' ἀνέβαζε σὸν οὐρανὸν τί ὕψος! φαντασία!
τί διανοίας μέγεθος! τί πλοῦτος! τί σοφία!

"Αχ' τῶς ἐλλείσθ' ἀρίστο τ' οὐράνιό του σόμα
τί κρῖμα τέτοις ὑπαρξίς ἀκαλυφθῆ σὸ χῶμα;!!

Δεῦ λέγ' ἀηδόνι τοῦ βουνοῦ εἶναι τῆς φαντασίας
ὕμνω τὸν μέγαν ποιητὴν μετ' ἀλγιστῆς πικρίας.

"Ὡ! μελαγχρὸν ἐνδύθητε τοῦ Ἑλικῶνος Μοῦσαι
κιά λλοῦσ' ἐσέθη τέκνονσας μὴ παύσητε θρηνοῦσαι

Μὴ παύσητε ἄνδρες καρφθῆ ὁ Χάρων νάθηρεῦν
πᾶν ὅ,τι μεγαλοφυῆς ὁ Πλάστης ἐδῶ στελλεῖ.

Κλοῦτον Λευκάδα θεήνησον διὰ τὴν σέρησίν σου
κεῖται νεκρὸν σὴν μαύρην γῆν ἀτίμητο παιδίσου

Ποῖα εἰμφομένη βασκανὸς τις ὀράκων ἰσοδόλος
μασιζεῖ τὴν Ἑλλάδα μας; ποῖα συμφορὰ; τί πόνος;

Τί ὄντα τρώγ' ἡ μαύρη γῆ τί εὐγενεῖς καρδίας;
κατήνησε τὸ ἔθνος μας λιμὴν ἀπελπισίας;.

Ἐπέφρωτο λοιπὸν ποτὲ νάμῃ συκῶσ' αὐχένα
παρὰ σὲ λύπας πάντοτε νάκύπτη πικραμμένα;.

Δυὸ ἔτη μόλις πέρασαν ποῦ χάθηκαν δυὸ ἴα
τὸ ἓνα σὴν Ἑλλάδα μας τὸ ἄλλο σὴν Γαλλία, (α)

Καὶ τῶρα ἄλλη συμφορὰ λαύρου βορρᾶ νεφελῆ
τὸν ἐθνικὸν μας ποιητὴν ἔθραυσ' Ἀριστοτέλη.

Ἰθάκη τῆ 30 Ἰουλίου, 1879.

Π. ΠΕΤΑΛΛΑΣ

(α) Παππαρηγόπουλος καὶ Βασιλειάδης.

Μαραντοχώριον τὴν 1 Αὐγούστου 1879.

Π ρ ὀ ς

Σὲ ὦ θαφνοστεφῆς Σκια τοῦ Ἐθνικοῦ ποιητοῦ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΔΩΡΙΤΟΥ

«Φυτέφετε ἴσθ' ἡ χῶμα του δάφνης ἐτιαῖς καὶ κρίνοισ
» γιὰ νὰ συνόζουστε πουλιά νὰ κελάδου ἐκείνοισ

» τοὺς ὕμνοισ τῶν νεκρῶν

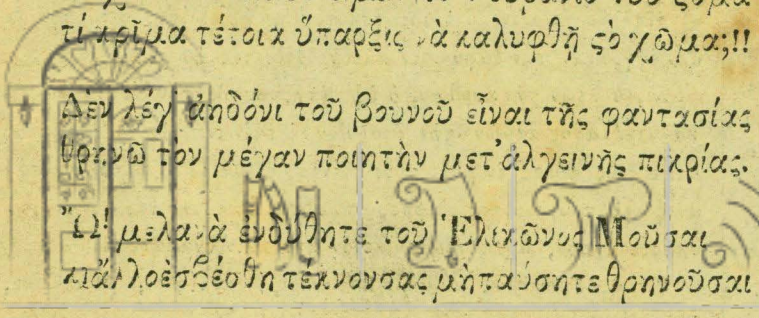
» Ποῦ ἐτόνιζε μία φορὰ ἡ ὠμορρῆ καρδιά του

» διὰ νὰ λέγῃ ὁ ἀγχιλὸς ἴσθ' ἀμαῦρα ὄνειρά του

» θυμοῦνται τὸν κελόν . . . »

(Συνοδιν.)

Ἡμερῆλλον ἦδη θ' ἡμέραι καθ' ἃ; ἀπεχω-
ρίσθας τοῦ μάταίου τούτου κόσμου, ὦ μακα-
ρία Σκιο! "Ἐκτοτε ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ ἐν
τῇ μνήμῃ μου ζῶντ' ἀκαίρως εἰσέτι ἡ θαφνο-
στεφῆς εἰκὼν σου, ἐν τῇ ὁποῖα βλεπα τοῦ νέου
Ἑλληνισμοῦ τὸν ὑπὲρ μαχόν τῶν ἐλευθεριῶν
— τοῦ ἀοιῶτον τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων

τοῦ Ἑλληνισμοῦ! Ἀπὸ τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἔμαθον τὴν σπαραξικάρδιον καὶ λυπηρὰν εἰδησίην τοῦ θανάτου σου, φαίνεται μοι ὅτι ἀκούω τὸ σήμαντρον ἢ σημαίνῃ τὸν τῶν νεκρῶν πένθιμον ἦχον, ὅστις μοῦ ὑπενημιεῖ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ τρισευδόξου βίου σου — Λύπη θλιβερά μοι καταβλίβει τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας μου, μὴ δυνάμενος νὰ μετὰβῃ ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, καὶ χάριν τῆς πασχούσης υἱείας μου, ἵνα παρευσθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἐκφορὰν ἐκείνην τοῦ λειψάνου σου, καὶ αἶψα καὶ ἐγὼ ἐπὶ τοῦ τάφου σου ἐν δάφνῳ — ἐπὶ τοῦ τάφου σου! ὅστις ἐποτίσθη ἀπότῶν δακρῶν τῆς φίλης πατρίδος καὶ περιεκοσμήθη ἐκ τῆς δάφνης τοῦ Ἑλικῶνος, ἐπὶ τῶν φιλῶν τῆς ὁποίας ἀναγιγνώσκονται τὰ κειμήλια τῆς Νέας Ἑλληνικῆς ποιήσεως, ἦτοι τὰ Μνημόσυνα — ἡ Φρόσω — ὁ Διάκος — τὸ Ξερριζωμένο Δένδρον (εἰς τὰ σανίδια τοῦ ὁποίου ἐκλεισθη τὸ Σωμά σου)

"ὦ! τί προμίσθησις! οὐδέποτε ἀφ' ὅτου σὲ ἐγνώρισα μὲ ἠσπάσθης ἐπὶ τοῦ προτάπου, ἐνῶ τελευταίως ὅτε ἀνταμώθημεν τοῖς ἀμοιβαίως ἠσπάσθημεν. ἴσως ἡ σκληρὰ τύχη ἐνήργησεν εἰς τοῦτο, ἢ προέβλεπες ὅτι ἐκεῖνος ἦτον ὁ τελευταῖος ἀσπασμὸς τὸν ὁποῖον ἔδιδες εἰς φιλικὰ χεῖρα.

Εἴτε, ὦ θαρροστερῆς Σικιά! συχνάκις νὰ ἐπαέρχῃσαι ἐν τῇ μνήμῃ μου ὅπως μοῖ ὑπενδυμῆς ἀενάως τὸν ψάλλον τῆς Κυραῆς Φροσύνης, τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον ὅστις ἀπεχωρίσθη τὴν φίλην ἡμῶν κοινὴν πατρίδα, τὸ Πανελλήνιον λέγω ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου ἐπρόσφραξε τὰς ἰσχύας ἐκεῖνας δάφνας αἱ ὁποῖαι ὑπενημιόυσιν εἰς πᾶσαν ἑλληνικὴν καρδίαν τὴν τρισευδόξον ἐπανάστασιν τοῦ 1821.

— Ὁ ἐν Ἀθήναις διαμένων κ. Ξενοφῶν Βαλαωρίτης, ἀδελφὸς τοῦ ἀειμνήστου Εὐνικοῦ ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, ἐπὶ τοῦ διαδιδασθέντος αὐτῷ συλλυπητηρίου τηλεγραφήματος πολλῶν φοιτητῶν τοῦ ἐνιαυθοῦ Ἰνυμασίου ἀπέστειλεν αὐτοῖς τὸ ἑξῆς εὐχαριστήριον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἀγούστου 1879.

Ἀγαπητὰ μοι τέκνα!

Βαθεῖν ἐνεχάραζεν ἐντύπωσιν εἰς τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν μου ἡ εὐγενὴς ἐκδήλωσις τῶν τηλεγραφικῶς διαβιβαθέντων μοι συλλυπητηρίων σας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ προσφιλοῦς μοι ἀδελφοῦ καὶ προστάτου σας. Ἐστὲ βέβαια, φίλιτατα τέκνα, ὅτι ἀποφανεῖ θέντα τῆς προστασίας καὶ τῆς πατρικῆς μερίμνης ἐκεῖνου, τοῦ ὁποῖου πάντοτε μέλημα ἦτον ἡ διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ σας μόρφωσις, βέλτε εὔρει ἐμὲ πρόθυμον, καθ' ὅσον αἱ δυνάμεις μου μοι τόσπιτρέποντι, νὰ συμπληρώσω τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνου ἔργον.

Δέχθητε, φίλιτά μοι, τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀφοσιώσεώς μου καὶ τὰ εὐχαριστήριά μοι διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων σας.

Ὁ φίλος σας

Ξενοφῶν Βαλαωρίτης

— Περαιωθειῶν τῶν ἐνιαυτίων ἐξετάσεων τοῦ ἐνταῦθα Ἐπαρχιακοῦ δημοτικοῦ Σχολείου κατὰ τὴν 26 λήξαντος δημοσιεύομεν τὸ ἀποτέλεσμα ὡς ἔπεται.

Ἐν τῷ μαθητολογίῳ τοῦ διαληθθέντος σχολείου τυγχάνουσι ἐγγεγραμμένοι 90 μαθηταὶ ἐξήρσεσι 17 διαγραφέντων κατὰ διαφόρους ἐποχάς, ἀναπέμειναν 73, οἵτινες ἐνεγράφησαν ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ καταλόγῳ συμφώνως μὲ τὸν ὁδηγὸν τῆς μεθόδου εἰς ἡν ἔλαπτος ἀνῆκε κλάσιν ποδῶ ἐξετάσιν. Τούτων 52 παρευρέθησαν κατὰ τὰς ἐνιαυσίους ἐξετάσεις, οἱ δὲ λοιποὶ 21 δὲν παρευρέθησαν. Ἐκ τῶν τοῦ Συνδιδασκτικοῦ τμήματος ὄντων 83, ἀπελύθησαν τρεῖς, μετὰ χαρακτηριστικοῦ πένου καλῶς, καὶ εἰς μετὰ χαρακτηριστικοῦ καλῶς. Ἐκ δὲ τοῦ κατωτέρου τμήματος προσεβιάθησαν εἰς τὸ συνδιδασκτικὸν τμήμα 12 — εἰς τὴν ἡ. κλάσιν 4 — εἰς τὴν σ'. 9 — εἰς τὴν δ'. 3 — εἰς τὴν γ'. 6 καὶ εἰς τὴν ε'. 3 — ὅστε ἡ πρόοδος τοῦ σχολείου σχετικῶς τῶν πρὸς διδασκαλίαν μέσων ἐγένετο καλὴ καλῶτι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ λήξαντος σχολικοῦ ἔτους, ὡς ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν τοῦ παρελθόντος ἡ λειτουργίαν τοῦ δημοτ. σχολείου ἐτελείτο ἐν ἀκαταλλήλῳ στενοχώρῳ καὶ σκοτεινῷ χροολογίῳ λιθοστρώτῳ ἔχοντι ἐν παρεύθερον ἐμπροσθεν ἀνευ ὑέλων καὶ ὀπισθεν μίαν θύραν, γέμοντι ὑψηλαῖς κατὰ τὴν χειμερινὴν ὥραν καὶ ὄζοντι ἐκ δυσώδους ἀπορροῆς ἐνθα διέτρεχον κίνδυνον οἷτε διδάσκοντες καὶ μαθηταὶ ἵνα πάθῃ ἡ υἱεία των πρὸς δε ὅτε ἦτον ψύχος ἢ ἀπὸ ἠναγιάζοντο οἱ διδάσκοντες ἵνα κλείωσι τὸ παρεύθερον ἢ τὴν θύραν ἐπομένως αἱ παρεύθεσις ἐγέναντο ἐν τῷ σκότειν ἑναιτίῳ τοῦ προσοριμτοῦ τῆς παιδείας. Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ ἀδύνατον ἦτον ἵνα ἐρρολοθῇ ἡ περὶ δημοτ. σχολείων μέθοδος. Ὅθεν ὡς ἐκ τῆς ἀθλιότητος τοῦ καταστήματος πολλοὶ τῶν γονέων ἀπέστησαν τὰ ἐκπαιδῶν τέκνα, ἔτεροι ὁσάκις ἦτον κακοκαρία δὲν τὰ ἐκπαιδῶν ὥστε ἡ φοίτησις τῶν μαθητῶν δὲν ἐγένετο τακτικὴ πρὸς δὲ πολλοὶ τῶν ἀπύρων παιδῶν ἵσταντο ἀεργοί, ἐνεκεν ἑλλείψεως τοῦ ἀναγκαίου τῶν ὑλικῶν, διαρκουσῶν τῶν ὥρων τῆς τε γραφῆς καὶ ἀρθητικῆς ἐγγράφου. Ὁ διευθίνων τὸ σχολεῖον κ. Β. Δρακόπουλος παρεστῆσε τὴν κατάστασιν τοῦ σχολεῖου ἐκ τῆς ἐπικρατοῦσας ἐπιτήρησιν ἐγγράφου τοῦ εἰς τὴν Δημοτικὴν καὶ Διοικητικὴν Διοχὴν ἐπίσητων τῶν διευθύνων θεραπειῶν, καὶ τὴν ἐνεκὴν τοῦ ἐπικρατοῦσας τοῦ ἀσφατοῦ, διαμένοντος ἐν τῷ κατὰ τὸν καταστήματι τοῦ δημοτ. σχολεῖου, ἡ ἐκκένωσις αὐτοῦ πρῶιστατο ἀκατόρθωτος, περὶ δὲ τὰ τέλη Μαΐου

Δευκάδι δὲν ἀπέθανε!

Ναὶ τώρα θὰ ἀρχίσῃ

Μὲς τὴν καρδίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ἀθάνατος θὰ ζήσῃ.

Ὁ τεθλιμμένος
Γ. Καββαδίας Ἰερσέν

3 0 1 3 T A T E I O 3

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΔΙΟΙΚΗΤΗΡΙΟΝ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

